

НИЩО НЕ ЗАНЕСЕ СЪ СЕБЕ СИ...

Единъ день въ село Добрилово пристигна пжтникъ. Престоя нѣколко дня, хвана се на пазарлъкъ и купи срѣдъ селцето малка кжщичка. Почисти я, нареди я и се изгуби. Следъ месецъ дойде съ цѣлото си семейство.

Отвори кръчма и се залови за работа. Работѣше отъ сутринъ до вечеръ, но трудътъ му не бѣше трудъ на честенъ човѣкъ. Добри се казваше кръчмарътъ, но като вълкъ бѣше грабливъ. Наливаше въ виното и въ ракията вода, за да печели повече. Когато нѣкой се напиваше въ кръчмата му и почваше да се разплаца, той всѣкога го измамваше и му вземаше повече. Когато други не можеха да му платятъ и му оставаха длъжни, той всѣкога имъ надписваше.

Случваха се работни дни, презъ които никой не стжпаше въ кръчмата. Тогава, щомъ минѣше нѣкой по улицата, Добри викаше на момчето си:

— Райчо, я вижъ кой минава!

Момчето надникваше презъ прозореца и отговаряше.

Кръчмарътъ отваряше тефтера и записваше на минувача шишенце ракия или четвъртъ вино.

Райчо ходѣше на училище и знаеше да чете. Като гледаше това, нѣкога питаше:

— Татко, нали тоя човѣкъ не се отби въ кръчмата, — защо му пишешъ, че е пилъ?

— То не е твоя работа! — отговаряше баща му. Да се е отбилъ. Това не е гробища, а кръчма. Защо съмъ я отворилъ?

Минаха нѣколко години, и много хора задължнѣха на кръчмаря. Едни продаваха мило за драго да се отърватъ. На други самъ той почна да продава за дългъ — едному нивата, другиму двора, на трети — нѣкое добиче.

За десетина-петнадесетъ години той зароби цѣлото село. На мѣстото на малката кръчма дигна голѣмо здание съ широкъ дворъ. Сдоби се съ много имотъ. Купи си вършачка. Завѣди цѣли стада добитъкъ. И окото му пакъ не се насищаше.